

LA PROPOSTA PASTORAL DE LA JOC AL SI DE LES NOSTRES ESGLÉSIES LOCALS DE CATALUNYA I LES ILLES

Introducció

Durant el curs 2005-06, l'equip de consiliaris d'iniciació, va constatar la necessitat de reflexionar sobre la proposta pastoral que oferia la JOC als joves dels nostres barris i pobles. Creiem que era bo reformular el projecte jocista per tal de prendre consciència, tots aquells que hi participem, de la seva vigència i vitalitat.

Els factors que fan necessària aquesta reflexió són diversos. Per una banda, el fet que hi hagi un rejuveniment dels consiliaris i consiliàries del moviment, que d'aquests siguin majoritàriament laics i laiques amb menys formació i experiència, o que hi hagi un cert desenamorament entre els que porten més temps, són motius entre d'altres que feien necessari regenerar discurs en favor de la JOC. Per altra banda, des de certs ambients s'han generat mals entesos en la relació que ha d'existir amb altres realitats d'Església, tot i havent-hi en algunes zones bones experiències.

De qualsevol manera volem iniciar amb aquesta proposta un procés de reflexió intern entre els consiliaris i consiliàries del moviment per després projectar l'abast d'aquesta feina fins allà on trobem adient. L'objectiu és situar la JOC dins de la Pastoral juvenil de les nostres esglésies locals. El punt de partida d'aquesta feina és aquest:

1. Optem per una manera de fer

A la JOC optem per una manera de fer de L'Església: Iniciar des de l'Acció Catòlica i a l'Acció Catòlica. Això ho fem tenint present el que ha dit el Concili Vaticà II (AA 20; AG 15) i el nostre Concili Provincial Tarraconense de 1995 (CPT 29), així com l'Exhortació apostòlica post-sinodal *Christifideles Laici* (ChL 31).

Aquesta opció general es concreta en la JOC en una triple opció fruit de la seva especialització: la opció pels joves, per la Classe obrera i per Jesucrist.

2. Què vol dir iniciar des de l'Acció Catòlica i a l'Acció Catòlica?

Iniciar vol dir fer el camí de la fe en Jesucrist acompanyat per altres joves, des d'un grup i a partir del que els joves viuen i fan.

Vol dir que els mateixos joves són protagonistes de la descoberta i coneixement de Jesús. Es parteix de la seva vida, de la seva experiència, de la seva realitat, coneguin o no a Jesús. Per tant, és un procés.

Un procés que es fa des de la metodologia de la JOC, és a dir, lligar la vida amb la fe rebuda i la fe acollida amb la vida: la Revisió de Vida Obrera (RdVO) i l'acció promociona al jove transformant-lo en un militant a la societat.

La finalitat de tot moviment d'Acció Catòlica, i per tant també la JOC, és l'evangelització, vers la qual són encaminats els joves que han iniciat aquest procés, que en diem la Iniciació. Acabat el procés, se'ls anima a seguir com a militants de la JOC integrats al cent per cent a l'organització del moviment. De fet els i les militants expressen la seva finalitat i objectius al Document d'Identitat de la següent manera:

“La finalitat de la JOC és la construcció i l'acollida del Regne de Déu partint de la nostra realitat de joves de la Classe Obrera. És un camí de creixement educatiu i d'alliberament que engloba tots els aspectes de la persona i de la societat.

Per això ens proposem aquests objectius:

1. Arribar i estar al servei dels i les joves del món obrer, especialment dels i les que estan en situacions més precàries.
2. Prendre consciència, com a joves, de la realitat que vivim i de pertànyer a una classe social amb unes característiques pròpies: la Classe Obrera.
3. Viure de manera individual i col·lectiva aquells valors que ens permetin reconèixer-nos com a fills i filles de Déu.
4. Descobrir i viure l'experiència de Jesucrist i sentir-nos enviats i enviades per ell a possibilitar que altres joves facin la mateixa experiència.
5. Posar-nos en acció i comprometre'ns per transformar les estructures i situacions de la societat que generen tota mena d'injustícies, en un procés de conversió i alliberament personal i col·lectiu.
6. Formar joves en una opció de vida militant, cristiana i obrera.”

Al si d'aquest procés d'iniciació cristiana es poden rebre algun o tots els sacraments de la Iniciació Cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia).

Per tot això l'Acció Catòlica és la forma habitual d'organització dels cristians d'una diòcesi per a l'evangelització, ja que l'Evangelí que s'anuncia, es celebra i es testimonia és l'Evangelí rebut de l'Església: estem cridats a ser llevats dins la massa. A més, el Concili Vaticà II (AG 15) nota la importància de l'Acció Catòlica, un cop acollida la primera evangelització, per a continuar el creixement en la fe i l'arrelament de l'Evangelí.

En conseqüència, perquè ens sentim Església i ens l'estimem, encara que som conscients que som una minoria significativa, ens sentim cridats a transformar l'Església ja que aquesta ha d'estar en constant renovació.

3. La metodologia de la JOC: com ho fem?

Amb la finalitat de conèixer i seguir Jesús des d'un grup de joves tot superant la contradicció entre la realitat que viuen i allò a que estan cridats com a fills de Déu, la JOC proposa la organització dels joves en el si de l'Església. Ho fan en petites comunitats o grups on es comparteix la vida i l'acció fent servir la Revisió de Vida Obrera.

El Document d'Identitat de la JOC diu:

“La revisió de vida és el referent de la JOC. És un mètode que marca el contingut educatiu i l'esperit del Moviment.

Com a mètode, la revisió de vida és una eina per analitzar la nostra realitat amb esperit crític amb la finalitat de transformar-la segons el projecte del Regne de Déu. Fem RdV als grups de militants, però com a mètode és present a tot el treball del Moviment.

Com a esperit, la revisió de vida és un camí de conversió personal a l'Evangelí que ens ajuda a aprofundir en les opcions del Moviment. És un moment privilegiat per compartir amb altres joves la nostra vida. Va creant un militant que té un estil de vida, una manera de ser, de veure, de jutjar, de comprometre's,... Ens configura com a persones, com a grup i com a comunitat que anem compartint aquest estil amb la resta de joves del món obrer.

Com a contingut educatiu, la revisió de vida parteix de veure la persona dins d'un procés en el qual va esdevenint protagonista. Tot això ho anem realitzant en una acció col·lectiva amb altres joves i en la Classe Obrera. Aquesta acció va fent més humana la nostra societat.”

[...]

“L'acció és transformadora, evangelitzadora i educativa:

És transformadora i evangelitzadora perquè, per petita que sigui, condueix a un canvi alliberador i perquè representa un pas en la construcció del Regne de Déu. Per això creiem que és important celebrar-la.

És educativa, perquè ens permet descobrir amb altres joves la nostra capacitat de transformar la realitat i perquè ens ajuda a concretar les nostres opcions.

L'acció pot ser individual o també col·lectiva. en el grup, en el Moviment i en la societat”.

4. A qui ens dirigim?

Tots els joves del món obrer són destinataris del projecte jocista, dedicant especial atenció als que més pateixen. Hi ha una massa de joves desarrelats de la seva terra i la seva cultura fruit de la migració dels seus pares, hi ha joves arraconats pel sistema educatiu que pateixen el fracàs escolar, hi ha joves envoltats d'una roda de consum que els aliena, hi ha joves que pateixen la pròpia precarietat laboral i la dels seus pares,... en definitiva joves als quals la seva realitat no es correspon al seu destí temporal i etern com a fills de Déu com intuï J. Cardijn; la JOC és per a aquests.

De qualsevol manera la nostra missió, i la de tota l'Església (tal i com es destaca al document del episcopat espanyol "La pastoral obrera de toda la iglesia"), és arribar als joves desvinculats de l'Església i fer-se-la propera. La concreció d'això passa per dirigir-se:

- Als adolescents i joves de més de 14 anys que vulguin conèixer i seguir Jesús en grup, que vulguin implicar-se en la construcció d'un món millor i que vulguin viure els valors que ens dignifiquen com a persones.
- Als adolescents que han fet un procés com a infants i preadolescents en un moviment d'Acció Catòlica d'infants com el MIJAC.
- Als adolescents i joves que han seguit un procés educatiu en l'Escoltisme, en un Centre d'Esplai o altres realitats associatives i ara volen seguir de més a prop Jesús i ser protagonistes amb altres joves del seu creixement en la fe cristiana o de la seva iniciació a la fe cristiana.

5. La realitat pastoral a la nostra federació

Tot partint d'aquest marc general hauríem de situar aquesta realitat a la nostra federació: fer reflexió, plantejar-nos objectius i reptes de futur concrets. Quina és la proposta pastoral que fa la JOC de cada federació? A qui va dirigida?

ANNEX 1

Decreto “Apostolicam actuositatem” AA 20

20. Desde hace algunos decenios, en muchas naciones los seculares, consagrados cada vez más al apostolado, se reunieron en varias formas de acción y de asociaciones que, manteniendo unión muy estrecha con la jerarquía, perseguían y persiguen fines propiamente apostólicos. Entre estas u otras instituciones semejantes más antiguas hay que mencionar sobre todo las que, aun siguiendo diversos métodos de acción, dieron, sin embargo, frutos ubérrimos para el reino de Cristo, y que, recomendadas y promovidas con razón por los Sumos Pontífices y por muchos Obispos, recibieron de ellos el nombre de Acción Católica y fueron definidas con muchísima frecuencia como cooperación de los seculares en el apostolado jerárquico.

Estas formas de apostolado, ya se llamen Acción Católica o tengan otro nombre, las cuales desarrollan en nuestro tiempo un valioso apostolado, están constituidas por la suma conjunta de las siguientes notas:

- a) El fin inmediato de tales organizaciones es el fin apostólico de la Iglesia, es decir, el evangelizar y santificar a los hombres y formar cristianamente su conciencia, de suerte que puedan imbuir de espíritu evangélico las diversas comunidades y los diversos ambientes.
- b) Los seculares, al cooperar según su condición específica con la jerarquía, ofrecen su experiencia y asumen su responsabilidad en la dirección de estas organizaciones, en el examen cuidadoso de las condiciones en que ha de ejercerse la acción pastoral de la Iglesia y en la elaboración y desarrollo de los programas de trabajo.
- c) Los seculares trabajan unidos a la manera de un cuerpo orgánico, de forma que se manifieste mejor la comunidad de la Iglesia y resulte más eficaz el apostolado
- d) Los seculares, ya se ofrezcan espontáneamente, ya sean invitados a la acción y a la directa cooperación con el apostolado jerárquico, obran bajo la dirección superior de la propia jerarquía, la cual puede sancionar esta cooperación incluso con un mandato explícito.

Las organizaciones en que, a juicio de la jerarquía, se hallen reunidas simultáneamente todas estas notas, deben considerarse Acción Católica, aunque por exigencias de lugares y naciones tomen varias formas y denominaciones.

El santo Concilio recomienda con todo encarecimiento estas instituciones, que responden ciertamente a las necesidades del apostolado en muchas naciones, e invita a los sacerdotes y a los seculares que trabajan en ellas a que cumplan más y más los requisitos mencionados y a que cooperen siempre fraternalmente en la Iglesia con las demás formas de apostolado.

ANNEX 2

Decreto “Ad gentes divinitus” AG 15

ART. III-Formación de la comunidad cristiana

[LA COMUNIDAD CRISTIANA, EXPRESIÓN DE LA PRESENCIA
DE DIOS EN EL MUNDO]

15. El Espíritu Santo, que llama a todos los hombres a Cristo por las semillas de la Palabra y la predicación del Evangelio y suscita en los corazones el homenaje de la fe, cuando engendra a los que creen en Cristo para una nueva vida en el seno de la fuente bautismal, los congrega en el único Pueblo de Dios, que es linaje, escogido sacerdocio real, nación santa, pueblo de adquisición (I Petr 2,9).

Los misioneros, por consiguiente, cooperadores de Dios, susciten tales comunidades de fieles que, viviendo conforme a la vocación con que han sido llamadas, ejerciten las funciones que Dios les ha confiado, sacerdotal, profética y real. De esta forma, la comunidad cristiana se hace exponente de la presencia de Dios en el mundo pues por el sacrificio eucarístico pasa con Cristo al Padre; nutrida cuidadosamente con la palabra de Dios, da testimonio de Cristo y, finalmente, anda en la caridad y se inflama de espíritu apostólico.

La comunidad cristiana debe establecerse desde el principio de tal forma que, en lo posible, sea ella misma capaz de satisfacer sus propias necesidades.

Esta congregación de los fieles, dotada de las riquezas culturales de su propia nación, ha de arraigar profundamente en el pueblo: florezcan las familias henchidas de espíritu evangélico y ayúdeseles con escuelas eficientes; eríjanse asociaciones y grupos por medio de los cuales el apostolado secolar llene toda la sociedad de espíritu evangélico. Brille, por último, la caridad entre los católicos de los diversos ritos.

Cultívese también el espíritu ecuménico entre los neófitos, para que aprecien que los hermanos en la fe cristiana son discípulos de Cristo, regenerados por el bautismo, partícipes con ellos de los innumerables bienes del Pueblo de Dios. En cuanto lo permitan las condiciones religiosas, promuévase la acción ecuménica de forma que, excluida toda especie tanto de indiferentismo y confusión como de emulación insensata, los católicos colaboren fraternalmente con los hermanos separados, según las normas del decreto sobre el ecumenismo, en la profesión, en lo posible común, de la fe en Dios y en Jesucristo delante de las naciones y en la cooperación en asuntos sociales y técnicos, culturales y religiosos. Colaboren sobre todo por Cristo, su común Señor. ¡Que su nombre los junte! Esta colaboración hay que establecerla

no sólo entre las personas privadas, sino también, a juicio del Ordinario del lugar, entre las Iglesias o comunidades eclesíásticas y sus obras.

Los cristianos, congregados de entre todas las gentes en la Iglesia, no son distintos de los demás hombres por el país, ni por la lengua, ni por las instituciones políticas de la vida; por tanto, vivan para Dios y para Cristo según las costumbres honestas de su gente; cultiven verdadera y eficazmente, como buenos ciudadanos, el amor a la patria, evitando por entero, sin embargo, el desprecio por las otras razas y el nacionalismo exagerado; y promuevan el amor universal de los hombres.

Para conseguir todos estos fines son de máxima importancia y dignos de especial atención los seglares, es decir, los cristianos que, incorporados a Cristo por el bautismo, viven en medio del mundo. Es propio de ellos, repletos del Espíritu Santo, el animar desde dentro, a modo de fermento, las realidades temporales y el ordenarlas de forma que se hagan continuamente según Cristo.

Sin embargo, no basta que el pueblo cristiano esté presente y establecido en un pueblo, ni basta que desarrolle el apostolado del ejemplo; se establece y está presente para anunciar con sus palabras y con su trabajo a Cristo a sus conciudadanos no cristianos y ayudarles a la plena aceptación de Cristo.

Ahora bien, para la plantación de la Iglesia y para el desarrollo de la comunidad cristiana son necesarios varios ministerios, que, suscitados por vocación divina del seno mismo de la congregación de los fieles, todos deben favorecer y cultivar diligentemente; entre tales ministerios se cuentan las funciones de los sacerdotes, de los diáconos y de los catequistas y la Acción Católica. Prestan, asimismo, un servicio indispensable los religiosos y las religiosas con su oración y su trabajo diligente para enraizar y consolidar en las almas el reino de Cristo y ensancharlo cada vez más.

ANNEX 3

Exhortación apostólica “Christifideles Laici” CHL 31

El servicio de los Pastores a la comunión

31. Los Padres en la Iglesia no pueden renunciar al servicio de su autoridad, incluso ante posibles y comprensibles dificultades de algunas formas asociativas y ante el afianzamiento de otras nuevas, no sólo por el bien de la Iglesia, sino además por el bien de las mismas asociaciones laicales. Así, habrán de acompañar la labor de discernimiento con la guía y, sobre todo, con el estímulo a un crecimiento de las asociaciones de los fieles laicos en la comunión y misión de la Iglesia.

Es del todo oportuno que algunas nuevas asociaciones y movimientos, por su difusión nacional e incluso internacional, tengan a bien recibir un reconocimiento oficial, una aprobación explícita de la autoridad eclesíástica competente. El Concilio ya había afirmado lo siguiente en este sentido: "El apostolado de los laicos admite varios tipos de relaciones con la Jerarquía, según las diferentes formas y objetos de dicho apostolado (...). La Jerarquía reconoce explícitamente, de distintas maneras, algunas formas de apostolado laical. Puede, además, la autoridad eclesíástica, por exigencias del bien común de la Iglesia, elegir de entre las asociaciones y obras apostólicas que tienden inmediatamente a un fin espiritual, algunas de ellas, y promoverlas de modo peculiar, asumiendo respecto de ellas una responsabilidad especial"[116].

Entre las diversas formas apostólicas de los laicos que tienen una particular relación con la Jerarquía, los Padres sinodales han recordado explícitamente diversos movimientos y asociaciones de Acción Católica, en los cuales "los laicos se asocian libremente de modo orgánico y estable, bajo el impulso del Espíritu Santo, en comunión con el Obispo y con los sacerdotes, para poder servir, con fidelidad y laboriosidad, según el modo que es propio a su vocación y con un método particular, al incremento de toda la comunidad cristiana, a los proyectos pastorales y a la animación evangélica de todos los ámbitos de la vida"[117].

El Pontificio Consejo para los Laicos está encargado de preparar un elenco de las asociaciones que tienen la aprobación oficial de la Santa Sede, y de definir, juntamente con el Pontificio Consejo para la Unión de los Cristianos, las condiciones en base a las cuales puede ser aprobada una asociación ecuménica con mayoría católica y minoría no católica, estableciendo también los casos en los que no podrá llegarse a un juicio positivo[118].

Todos, Pastores y fieles, estamos obligados a favorecer y alimentar continuamente vínculos y relaciones fraternas de estima, cordialidad y colaboración entre las diversas formas asociativas de los laicos. Solamente así las riquezas de los dones y carismas que el Señor nos ofrece puede dar su fecunda y armónica contribución a la edificación de la casa común. "Para edificar solidariamente la casa común es necesario, además, que sea depuesto todo espíritu de antagonismo y de contienda y que se compita más bien en la estimación mutua (cf. Rm. 12, 10), en el adelantarse en el recíproco afecto y en la voluntad de colaborar, con la paciencia, la clarividencia y la disponibilidad al sacrificio que ésto a veces pueda comportar"[119].

Volvemos una vez más a las palabras de Jesús: "Yo soy la vid, vosotros los sarmientos" (Jn. 15, 5), para dar gracias a Dios por el gran don de la comunión eclesial, reflejo en el tiempo de la eterna e inefable comunión de amor de Dios Uno y Trino. La conciencia de este don debe ir acompañada de un fuerte sentido de responsabilidad. Es, en efecto, un don que, como el talento evangélico, exige ser negociado en una vida de creciente comunión.

Ser responsables del don de la comunión significa, antes que nada, estar decididos a vencer toda tentación de división y de contraposición que insidie la vida y el empeño apostólico de los cristianos. El lamento de dolor y de desconcierto del apóstol Pablo: <<Me refiero a que cada uno de vosotros dice: [exclamdown]"Yo soy de Pablo", "yo en cambio de Apolo", "yo de Cefas", "yo de Cristo"! ¿Está acaso dividido Cristo?>> (1 Co. 1, 12-13), continúa oyéndose hoy como reproche por las "laceraciones al Cuerpo de Cristo". Resuenen, en cambio, como persuasiva llamada, estas otras palabras del apóstol: "Os conjuro, hermanos, por el

nombre de nuestro Señor Jesucristo, a que tengáis todos un mismo sentir, y no haya entre vosotros disensiones; antes bien, viváis bien unidos en un mismo pensar y en un mismo sentir" (1 Co. 1, 10).

La vida de comunión eclesial será así un signo para el mundo y una fuerza atractiva que conduce a creer en Cristo: "Como tú Padre, en mí y yo en ti, que ellos también sean uno en nosotros, para que el mundo crea que tú me has enviado" (Jn. 17, 21). De este modo la comunión se abre a la misión, haciéndose ella misma misión.

ANNEX 4

Concili Provincial Tarraconense CPT 29

B. COORDINACIÓ DELS MOVIMENTS DE LAICS

29 El Concili Provincial Tarraconense encomana a l'Equip Interdiocesà de Responsables de l'Apostolat Seglar i Laical la tasca de:

- a) Potenciar els moviments d'Acció Catòlica, d'infants, de joves i d'adults, en la seva doble modalitat general i especialitzada (obrera, rural, universitària, professional, de la tercera edat, etc... d'acord amb les notes que la defineixen: assumptió com a pròpia de la finalitat apostòlica de l'Església, direcció exercida pels seglars, l'organització com a element significatiu i eficaç, en comunió orgànica amb el ministeri pastoral del bisbe (Apostolicam actuositatem, 20; Christifideles laici, 31; Laics cristians, Església en el món, 124-128).
- b) Establir lligams amb els col·lectius de voluntariat de cara a una major fluïdesa d'informació, de recepció i de formació i a un major impacte en la vida social (cf. CEE. L'Església i els pobres, 84-104).
- c) Ajudar els bisbes a discernir i a articular dins la pastoral diocesana els nous moviments en perspectiva evangelitzadora.
- d) Tenir cura de la formació permanent.

ANNEX 5

La pastoral obrera de toda la Iglesia (nº 1 y nº 29) Conferencia Episcopal Española

1. La Pastoral Obrera es obra de toda la Iglesia

La evangelización del mundo obrero ha de ser comprendida, asumida y vivida por toda la Iglesia como obra propia. La Iglesia reconoce y apoya la misión específica de comunidades, movimientos y personas, que han recibido este carisma en el seno de la misma Iglesia. La Pastoral Obrera nunca debiera ser considerada como la tarea particular y exclusiva de algunas comunidades, movimientos y personas, que, por su propia cuenta y riesgo, han decidido dedicarse a la misión en el mundo obrero.

Para ello, será necesario cultivar y fortalecer, en todos los miembros de la comunidad eclesial, -Obispos, Presbíteros, Religiosas/religiosos y seglares- la convicción y el sentimiento de que es la Iglesia quien envía a evangelizar en el mundo obrero y quien, por ello, se compromete a acompañar, sostener y animar a quienes realizan ahí esta misión. Para avanzar en esta dirección ofrecemos las siguientes líneas de acción:

- A. La Pastoral Obrera debe ser comprendida y vivida como obra de toda Iglesia Diocesana, por esta razón, debe ser animada e impulsada por el Obispo y demás ministerios, representada en los consejos pastorales diocesanos y parroquiales, como debe estar dotada de los medios y recursos necesarios.
- B. Se debe cuidar y fortalecer la conexión y relación entre la Pastoral General, que hoy más que nunca ha de ser verdaderamente misionera, y la Pastoral Obrera, para que entre ambas existan relaciones positivas de armonía y colaboración y no de desconocimiento mutuo y divergencia. Para ello es necesario que entre las personas y grupos responsables existan actitudes de diálogo, coordinación y colaboración estrecha. Así toda la Iglesia responderá más eficazmente a su misión evangelizadora única.
- C. La Pastoral General, además, deberá contribuir positivamente a hacer posible y facilitar la existencia de la Pastoral que la Iglesia necesita para la evangelización del mundo obrero. Ello implica:
  - Favorecer y cuidar la formación de la conciencia social y política de todos los cristianos, haciéndoles conscientes de las implicaciones sociales de la fe y ayudándoles a descubrir que la dimensión social no es un añadido de la fe cristiana, sino un componente esencial de la misma. De todo ello hablamos reiteradamente en «*Cristianos Laicos, Iglesia en el Mundo*».
  - Crear los cauces y medios necesarios para que todos los cristianos conozcan la Doctrina Social de la Iglesia y tengan, en lo posible, una presencia y compromiso en la vida pública coherentes con ella. Este compromiso llevará a incidir de una manera decisiva en las condiciones de vida del mundo obrero. Sólo así podrá surgir y expresarse la urgencia de la tarea evangelizadora.
  - En cuanto a aquellos cristianos que forman parte del mundo obrero, será necesario ayudarles a despertar su conciencia obrera y a cultivarla en coherencia con su fe cristiana, animándoles también a participar en las organizaciones obreras y asumir la responsabilidad que tienen en la evangelización de sus compañeros de trabajo.

- Serà necessari posar els mitjans perquè tota la comunitat cristiana conegui la situació del món obrer, comprengui les seves justes aspiracions i se senti solidària amb elles. La raó és que no se ama lo que no se coneix.
- Més en concret, donar a conèixer els moviments i grups que se dediquen a l'evangelització del món obrer i crear un clima favorable a la feina que realitzen, ajudar a superar prejudicis i recels, facilitar-los la feina i acompanyar-los quan sigui necessari.
- Per últim serà necessari cultivar i potenciar les relacions entre l'Església i el Món Obrer, analitzant amb sinceritat i llibertat profètica, en actitud de conversió la situació real i al mateix temps que se profunditza en les seves causes. Des de l'ignorància, la desconfiança o els recels mutuos seguirà sent impossible l'evangelització del món obrer fins al punt de que l'Església tingui estabilitat en ell. Les experiències d'encontre i diàleg entre l'Església i el Món Obrer, vivides en el procés de reflexió que hem seguit i amb motiu de algunes situacions i esdeveniments recents, poden ser el començament d'un camí en el que hem de profunditzar i el que hem de ampliar.

Moviments Apostòlics

29. La presència dels Moviments Apostòlics en l'Església ha posat de manifest el seu fructífer treball en el ressorgiment dels militants obrers cristians i en l'extensió de la Pastoral Obrera. Haurà, per tant, de fer un esforç per cuidar i potenciar aquests instruments evangelitzadors i que la mateixa Església se ha donat a si mateixa, per a l'evangelització del món obrer, així com preparar, orientar, dedicar i enviar evangelitzadors a aquest món.

ANNEX 6

Projecte de pastoral juvenil a l'arxiprestat de S. Andreu

1. Una opció

*Iniciar des de l'Acció Catòlica i a l'Acció Catòlica. Això sí, tenint present el que ha dit el Concili Vaticà II (AA 20; AG 15) i el nostre Concili Provincial Tarraconense de 1995 (CPT 29), així com l'Exhortació apostòlica post-sinodal *Christifideles Laici* (ChL 31).*

2. Què vol dir iniciar des de l'Acció Catòlica i a l'Acció Catòlica?

Iniciar vol dir fer el camí de la fe en Jesucrist acompanyat per altres joves, des d'un grup i a partir del que els joves viuen i fan.

Vol dir que els mateixos joves són protagonistes de la descoberta i coneixement de Jesús. Es parteix de la seva vida, de la seva experiència, de la seva realitat, coneguem o no a Jesús. Per tant, és un procés.

Un procés que es fa des de la metodologia de l'Acció Catòlica, és a dir, lligar la vida amb la fe rebuda i la fe acollida amb la vida: l'Estudi d'Evangelis (EdE) i la Revisió de Vida (RdV).

La finalitat de tot moviment d'Acció Catòlica és l'evangelització, vers la qual són encaminats els joves que han iniciat aquest procés, que en diem Iniciació Cristiana Comuna, perquè es fa al sí d'un moviment d'Acció Catòlica. Acabat el procés, se'ls anima a seguir en un moviment d'Acció Catòlica de joves, o bé general o bé especialitzat. Tot i que alguns moviments de joves, com la JARC, a pobles i comarques, siguin especialitzats i generals alhora.

Tot això tenint present que l'Acció Catòlica és la forma habitual d'organització dels cristians d'una diòcesi per a l'evangelització. Per això, l'Evangelis que s'anuncia, es celebra i es testimonia és l'Evangelis rebut de l'Església. A més, el Concili Vaticà II (AG 15) nota la importància de l'Acció Catòlica, un cop acollida la primera evangelització, per a continuar el creixement en la fe i l'arrelament de l'Evangelis.

3. Amb quina finalitat?

Amb la finalitat de conèixer i seguir Jesús des d'un grup de joves que fan procés amb altres grups organitzats.

Al sí d'aquest procés d'iniciació cristiana des d'un moviment d'Acció Catòlica es poden rebre algun o tots els sagraments de la Iniciació Cristiana (Baptisme, Confirmació i Eucaristia).

4. A qui ens dirigim?

Als adolescents i joves de més de 14 anys que vulguin conèixer i seguir Jesús en grup, que vulguin implicar-se en la construcció d'un món millor i que vulguin viure els valors que ens dignifiquen com a persones.

Als adolescents que han fet un procés com a infants i preadolescents en un moviment d'Acció Catòlica d'infants com el MIJAC.

Als adolescents i joves que han seguit un procés educatiu en l'Escoltisme o en un Centre d'Esplai i ara volem seguir de més a prop Jesús i ser protagonistes amb altres joves del seu creixement en la fe cristiana o de la seva iniciació a la fe cristiana.